

Laatdienst 6 januari 2008

Kapelkerk Laat 80 Alkmaar
serie: Groei in geloof
thema: Groei en ontdekking
Voorganger: Annerien Groenendijk
Tekst: 1 Korintiërs 13

Verborgen onder dit doek een foto. In het kader van andere bronnen dan alleen de bijbel.

Kijk maar - je ziet niet wat je ziet...

Kijk je nou van buiten naar binnen of omgekeerd?

Maakt het iets uit of je dat weet ?

Voor ons een illustratie bij het thema waar we op de laatste voorbereidingsavond zomaar ineens iets in zagen.

Het is met deze foto net als met het thema:

Je kan er van alles in zien, de werkelijkheid (voor zover die bestaat), want *de* werkelijkheid is er niet zo min als *de* Nederlander. (Laten we Maxima daar nou gewoon eens in steunen!), maar ook *een andere* werkelijkheid - een soort gelaagd bestaan, zoals ook geloven altijd iets is dat zich in fragmenten en flarden aan ons voordoet.

De foto riep bij mij/ons associaties op bij 1 Kor. 13: "Nu zien we nog in een spiegel als in raadselen, maar ooit zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht." Of zoals de NBV zegt: "Nu kijken we nog in een wazige spiegel, maar straks staan we oog in oog".

Een zoektocht in geloven betekent voor ons als voorbereiders dat je soms het gevoel kan hebben dat alles wat je dacht te weten of te geloven, ineens of langzamerhand, op z'n kop gezet wordt en niet meer is wat het was.

Elk op onze eigen manier hebben we tot nu toe in ons leven een proces doorgemaakt waarin geloven een rol speelt. Met periodes waarin we er intensief mee bezig zijn/waren en minder of zelfs niet. Soms geeft het ons meer voldoening of inspiratie. Maar er zijn ook periodes waarin het meer heeft van een soort 'haat - liefde verhouding'.

Veel van wat we denken en voelen wordt bepaald door wat we van huis uit meegekregen hebben, maar gaandeweg in je leven, in je groei naar volwassenheid, je groei naar 'zelfstandig' geloven ook - maak je (bewust of onbewust), vrijwillig of gedwongen - keuzes. Een voorbeeld:

Als je tot de ontdekking komt dat wie jij bent en hoe je in het leven staat vanuit de traditionele manier van geloven en bijbellezen niet geaccepteerd wordt, als *jij als mens* dus niet geaccepteerd wordt, zoals je bent. Dan komt er veel op losse schroeven te staan en neem je - als vanzelf - of na een moeizame periode/worsteling - afstand. Dat is wat een aantal van ons zo heeft ervaren.

En *toch* - zo ontdekten wij - laat het geloof, of bezig zijn met geloof, met zingeving, met God - ons niet los. Het krijgt soms een andere kleur, een andere inhoud en daarmee komt er ook behoefte aan een andere vorm, waarin je je geloof beleeft, vormgeeft, viert..., maar wij ontdekten met elkaar dat 'geloof' ons hoe dan ook bezighoudt en dat wij *ons* ermee bezighouden; dat het ons op de been houdt onderweg, gaandeweg, gaande de weg.

Wat is dan geloof? Wat kan je daar van zeggen, over iets dat ook zo persoonlijk is en uniek voor ieder? Wat heb je gemeenschappelijk?

De kern bleek voor ieder van ons... jullie hebben het misschien al bedacht... liefde: liefde voor het leven, liefde voor mensen, voor jezelf. *God is liefde...* ook. Daar komt onze ontdekkingsreis tot nu toe bij uit.

Dat laatste thema (God is liefde) wordt behandeld in het laatste gedeelte van de bijbel in een brief van Johannes (1 Joh. 4). En daar worden zinnige dingen gezegd; helpend om een mens met twee voeten op de grond te houden: "Je kan niet zeggen dat je van God

(die je niet ziet) houdt, terwijl je je broeder of zuster (die je wel ziet) haat...". Dus als je zegt 'God is liefde', moet dat blijken in hoe je leeft!!

Wij kozen uiteindelijk voor dat overbekende stuk uit 1 Kor 13. - met alle respect voor hen die er mee in het huwelijksbootje stapten - nu eens tegen een andere achtergrond dan de zoveelste trouwdienst, waarin de liefde tussen twee mensen wordt gewogen aan de hand van deze tekst...

Paulus stond ook wel iets breders voor ogen, dat strekt hem tot eer!!

Deze lof op de liefde is bij hem een logisch vervolg op wat hij in 1 Kor. 12 zegt over hoe een gemeenschap eruit ziet (of: zou moeten zien) als een lichaam met vele leden, waarbij geen van de ledematen belangrijker is dan een ander. Ze hebben elkaar nodig! En ze verdragen en accepteren elkaar vanuit de liefde.

Dat spreekt ons aan en zegt iets over hoe wij vanuit een 'gelovige' bedding in het leven willen staan.

Deze lof op de liefde loopt uit op de - zo mogelijk - nog bekendere woorden:

Geloof, hoop en liefde, maar de meeste van deze is de liefde. Die bekende drieslag - zo vaak genoemd en zo vaak ook voor karretjes gespannen...

Maar wij denken dat we het daar *wel* van moeten hebben. Als je je bezint op de kern van geloven en gelovig in de wereld staan; als je probeert keuzes te maken en daar inspiratie voor zoekt bij de Bron die wij God noemen. Dan is liefde *een zeer centraal thema*. Maar liefde kan ook heel abstract worden. Of zelfs banaal, als het teveel navelstaarderij oplevert, in plaats van dat het mensen helpt om met open ogen en open hart in de wereld te staan. Bereid om ook daadwerkelijk de handen uit de mouwen te steken om zo recht te doen aan mensen. En je te verzetten tegen wat daar haaks op staat.

Liselore Gerritsen, zelf domineesdochter, schreef een klein gedichtje hierbij:

*Geloof, hoop en liefde,
Maar de meeste van deze is de hoop.
Omdat de hoop altijd weer z'n weggetje vindt,
Naar het punt daar waar de liefde begint.
Geloof hoop en liefde,
en de meeste van deze is de hoop
op geloof in de liefde.*

Het is denk ik duidelijk en vast ook herkenbaar: ons geloof wordt gevoed door allerlei andere uitingsvormen van geloof dan waar we mee opgevoed zijn: door Sacred Dance of de muziek van Taizé. Door het lezen van boeken of gedichten, door muziek, door fotograferen, op plekken als Findhorn en Iona. Of: een programma als 'Het vermoeden' van de IKON...

We blijven groeien... Maar: 'oei, ik groei'... tot hoever en waarheen? Groeien betekent niet per definitie dat je naar een soort climax gaat. Dat je steeds deskundiger wordt op het gebied van geloof. Het is een proces waar bij die spiegel (denk aan 1 Kor. 13 en aan de foto) toch vaak *wazig* is. Eigenlijk vind ik de vertaling van het NBG mooier: "wij zien nu nog in een spiegel, *als in raadselen*."

Het *blijft* een mysterie - datgene wat zich afspeelt - wat er is - tussen hemel en aarde. En wat daarvan merkbaar is in onze mensenwereld -

De kunst is om dat mysterie ook te laten staan en er toch door gevoed geïnspireerd te worden.